

δεσπ. Σούφλα, Γεωργᾶ καὶ Ζάννου καὶ οἱ κ.κ. Πειρου-
νάκης, Ἀδαμόπουλος καὶ Γρῦσπος.

✱

Ἡ μουσικὴ θεατρικὴ κίνησις εἰς ὅλας τὰς ἐμ-
πολέμους εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας ἐξακολουθεῖ ζωη-
ροτάτη. Εἰς τὴν Βιέννην παίζεται μεθ' ὀργανοῦ καὶ
τελευταία ὁπερέττα «Δούκισσα Μπάλ Ταμπαρέν», τῆς

ὁποίας τὰ πεταχτὰ βαλσάκια καὶ ἡ φαιδρὰ μο' σικὴ
ξετρελλαίνει τοὺς Βιεννέζους ἀπὸ πέντε μηνῶν.

— Δύο νέαι ὁπερέτται εἰς τὸ θέατρον «Κιουρσὸλ
Ντιάνα» τοῦ Μιλάνου καὶ εἰς τὸ θέατρον «Φοσσάτι»
παίζονται μεθ' ὀργανοῦ καὶ ἐπιτυχίαν. Ἡ μία φέρει
τὴν τίτλον «Χαίρε Νεότης» καὶ ἡ ἄλλη «Ἡ Βασίλισσα
τοῦ φωνογράφου».

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Διὰ τὸ ἐφετεινὸν Ράλλειον ζωγραφικὸν διαγώνισμα
ἐδόθη ἐκ τῆς Ἐπιτροπῆς θέμα ἐκ τῶν ἀπασχολησάν-
των τὸν ἀειμνήστον ζωγράφον Θ. Ράλλην, ἦτα δὲ
τοῦτο Προσκύνημα πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου ἐντὸς
Βυζαντινοῦ ναοῦ. Διηγωνίσθησαν δύο ἀπόφοιτοι, ἡ
δεσπ. Ἀναγνωστοπούλου καὶ ὁ κ. Ἀπόστ. Γεραλῆς,
ὅστις καὶ ἐβραβεύθη λαβὼν ἐκτὸς χιλίων δραχμῶν
καὶ ἐτέρας χιλίας ἐπειδὴ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος δὲν
εἶχε προκηρυχθῆ διαγωνισμός. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀπε-
τελεῖτο ἐκ τοῦ Διευθυντοῦ καὶ τῶν καθηγητῶν τῆς
Καλλ. σχολῆς καὶ τῶν κ.κ. Π. Καλλιγᾶ καὶ Σ. Ράλλη
ἐκ μέρους τῆς ἀγωνοθέτιδος μητρὸς τοῦ Ράλλη. Ἡ
δ. Ἀναγνωστοπούλου ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἀπεικόνισε γυ-
ναῖκα ἀνεγείρουσαν τὸ παιδάκι τῆς διὰ τὰ προσκυνήση
τὴν Εἰκόνα. Τὸ βραβευθὲν ἔργον τοῦ κ. Γεραλῆ ἐκρίθη
ὡς παράστασις ζωηροτέρα, ὡς σύνθεσις δὲ ἀρτιωτέρα.
Εἰς τὸ Ἐσωτερικὸν πτωχικοῦ Βυζαντινοῦ ναοῦ εἰς τὸ
βάθος τοῦ οὐλοῦ φαίνεται τὸ εἰκονοστάσιον μετὰ τὴν
παλαιὰν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος πλήρη ἀναθημάτων
δύο ὄρφανὰ ἔχουν γονυπετήση. Μία κόρη μελανειμο-
νοῦσα καὶ ἐν ἀγῶνι γυμνῶσιν, τὸ ὅποιον μετὰ κεκλιμέ-
νην κεφαλὴν προσεύχεται. Ἡ στάσις τῆς κόρης ἔχει
κάποιαν ὁριστηρίαν, ἡ τοῦ παιδὸς ὁμοῦ εἶναι πλήρης
ζωῆς εἰς τὴν ψυχικὴν ἐκδήλωσιν. Εἰς αὐτὸ ὁ ζωγρά-
φος συνεκέντρωσε ὅλην τὴν δύναμιν.

— Ὁ κ. Ἰακωβίδης ἐργάζεται εἰς τὴν προσωπο-
γραφίαν τοῦ ἀειμνήστου Ἰω. Βιλαωρίτου κατὰ παραγ-
γελίαν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ὡς καὶ τῆς Βασιλίσ-
σης Σοφίας καὶ τῆς Βασιλομήτορος Ὁλγας κατὰ πα-
ραγγελίαν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν.

— Τὴν 5 Ἀπριλίου ἀνοίγει εἰς τὸ Ζάππειον ἡ
Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσις τοῦ «Συνδέσμου τῶν Ἑλλή-
νων Καλλιτεχνῶν».

— Κατὰ παραγγελίαν τῆς Πρυτανείας τοῦ Ἑθν.
Πανεπιστημίου ὁ γλύπτης κ. Γ. Δημητριάδης κατε-
σκεύασεν ἀντὶ 15.000 δρ. τὰς προτομὰς τοῦ Βασιλέως
Κωνσταντίνου καὶ τοῦ ἀειμνήστου βασιλέως Γεωργίου.
Τῆς πρώτης στηθείσης ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν,
ἐγένοντο τῇ 25 Μαρτίου τὰ ἀποκαλυπτήρια ἐν πανη-
γυρικῇ ἐορτῇ ὁμιλήσαντος τοῦ Πρυτάνεως κ. Σκού-
φου καὶ τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Λάμπρου ἀναγνώσαν-
τος τὸ Β. Δ. τῆς ἐκατονταετηρίδος τοῦ 1821. Ἡ δευ-
τέρα προτομὴ ἦτις θὰ στηθῇ ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ, θὰ
ἀποκαλυφθῇ τῇ 23 Ἀπριλίου.

Εἰς τὸν αὐτὸν καλλιτεχνικὴν ἀνετέθη καὶ ἡ κατα-
σκευὴ ἀντὶ 42.000 δρ. τοῦ χρυσοῦ λαϊκοῦ παρασήμου,
ὁπερ θὰ προσφέρουν τὰ λαϊκὰ σωματεῖα εἰς τὸν Βα-
σιλέα, ἐν πανηγυρικῇ ἐορτῇ ἐν τῷ Σταδίῳ.

— Ἡ ἐπιτροπὴ διὰ τὴν ἀπονομὴν τοῦ μεταλλίου
τῆς ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς καθιερώθη διὰ Β.
Διατάγματος ἐκ τῶν αὐτῶν μέχρι τοῦδε μελῶν. Ἐκ
τῶν δύο ἄλλων ἐπιτροπῶν, ἡ μὲν τῆς λογοτεχνίας
ἀπετελέσθη ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Δροσίνη, Ἀγγ. Βλάχου,
Ἀρ. Προβελεγγίου, Γ. Σουρῆ καὶ Μπάμπη Ἀγγίνου,
κεκτημένων ἤδη τὸ μετάλλιον, καὶ ἐκ τῶν καθηγητῶν
τοῦ Πανεπιστημίου Γ. Χατζιδάκι καὶ Σ. Σακελλαρο-
πούλου ὡς συμπληρωματικῶν μελῶν. Ἡ δὲ τῆς μου-
σικῆς ἐκ τῆς Α. Υ. τοῦ πρίγκιπος Χριστοφόρου, τοῦ
κ. Δ. Λαυράγκα, κεκτημένου τὸ μετάλλιον καὶ συμ-
πληρωματικῶς τοῦ κ. Νάζου διευθυντοῦ τοῦ Ὁδείου.

✱

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Ὁ διακεκριμένος καθηγητὴς τοῦ βιολίου εἰς τὸ
Ὁδεῖον κ. Σουλῆς εἰδείξει τὴν τέχνην του τὴν ἑξαιρε-
τικὴν, ἰδίως εἰς τὴν «Fantaisie ecossaise» τοῦ
Μπουῦχ μετὰ τὸ θαυμάσιον adagio. Εἰς τὰς δύο ὥραι-
τάτας συνθέσεις τοῦ Sinding, τὴν Romance καὶ τὴν
Legende ἤρρεσε ἐπίσης πολὺ, καθὼς εἰς τὴν Berceuse
τοῦ Arensky, πάντα ἐκτελεσθέντα μετὰ μεγάλην λε-
πτότητα.

— Ὁ κ. Δ. Μητρόπουλος τελειόφοιτος τοῦ Ὁδείου
παρουσίασε πλήρη τὴν συνθετικὴν του ἐργασίαν, ἧς
δείγματα καὶ ἄλλοτε παρέσχε. Εἶνε νεώτατος ἀκόμη,
ἔχει ἰδιοφυΐαν καὶ δυνάμεθα νὰ ἀποβλέψωμεν πρὸς
αὐτὸν μετ' ἐμπιστοσύνης. Ἡ σονάτα «Ἡ ψυχὴ μου»
ἔχει ὑποβλητικότητα σκέψεως, ἀλλὰ λείπει ἡ ἀνωτέρα
δημιουργικὴ πνοή. Τὸ σκέρτσο «Σπίδες εὐτυχίας»
πολὺ ἐπιτυχές, ἐκτελεσθὲν ὑπὸ τοῦ ἰδίου μετὰ πολλὴν
φιλοσοφίαν πρὸς τὸ πνευματικόν του τέκνον. Τοῦ
«Στεφانوῦ τραγουδιοῦ» τοῦ Ἀχ. Παράσχου ἡ μελοποι-
ησις ὑποχωρεῖ πρὸ τῆς «Καρδιᾶς τῆς Μάνας» τοῦ
Ρισπαίν, ἡ ὁποία ἔχει πολλὴν δραματικότητα, ἐψάλη
δὲ μετὰ πολλὴν ἑκφρασιν ὑπὸ τῆς κ. Στεράτου. Ὁ
κ. Μητρόπουλος ἐμουσικοποίησε τὰς ἐντυπώσεις του
ἐκ τῆς στρατιωτικῆς θητείας εἰς μακρὸν συμφωνι-
κὸν ποίημα, τοῦ οὐλοῦ μέρη τινὰ ἦσαν χαριτωμένα.
Ἡ ζωὴ τοῦ στρατῶνος, τὸ προσκλητήριον, οἱ ἀξιω-
ματικοὶ μετὰ τὰ προστάγματα καὶ οἱ γραφεῖς μετὰ τὰ πει-
ράγματά των, ἡ ἀναχώρησις ἐκ τοῦ στρατῶνος μετὰ ἓνα
ἐνθουσιῶδες πρὸς τὸν Βασιλέα θούριον ἔχουν γραφῇ
μετὰ ἰκανὴν πρωτοτυπίαν, θὰ ἔκαμνον δὲ ἐντύπωσιν πε-
ρισσότεραν ἐάν, ἀντὶ νὰ περιορισθῶν εἰς τὸ πιάνο,
ἐξετελοῦντο ὑπὸ μιᾶς μπάντας, ἧτις θὰ τὰ ἀπέδιδε
χαρκατηριστικώτερα καί, στρατιωτικώτερα.

— Ἡ πρώτη ἐφετεινὴ συναυλία τῆς Ἀθηναϊκῆς
Μανδολινάδας ἐδόθη ὑπὲρ τῶν λαϊκῶν συσσιτίων. Τὸ
πρόγραμμα τῆς πλουσιώτατον, περιελάμβανε συνθέσεις

των Γλκούκ, Σούμπερτ, Μασκάνη, Μένδελσον, εκτελέσθαις υπό της ὀρχήστρας. Ἡ χορωδία ἔψαλε θούρια τοῦ κ. Λάβδα καὶ τοῦ Παριζίνη, μετέσχε δ' αὐτῆς καὶ ὁ κ. Μπότσης ὡς μονωδός.

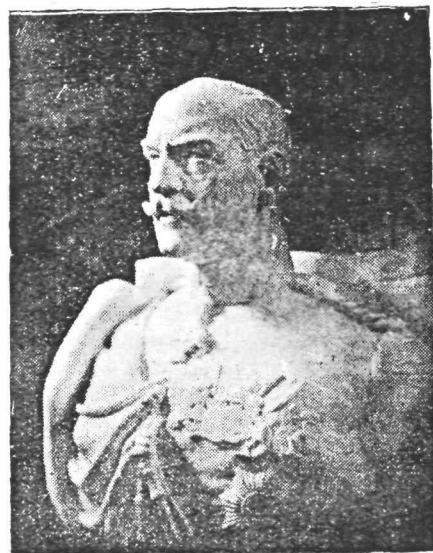
— Ἡ καθηγήτρια κ. Εἰρήνη Σκέπερς εἰς τὴν ἑτησίαν συναυλίαν τῆς ἐτραγουδῆσε ἐκλεκτὰ ἄσματα, ἤρесе δ' ἐξαιρετικῶς εἰς τὴν «Ζάν ντέ Νιβέλ» τοῦ Ντελίμπ. Τῆς συναυλίας μετέσχε καὶ ἡ δ. Ξανθοπούλου, διακριθεῖσα ἰδίως εἰς τὴν Cantique τοῦ Μπετόβεν.

— Ὁ κ. Καλομοίρης συνεχίζων τὰς προσπάθειάς του περὶ δημιουργίας Ἑλλ. ἄσματος ἐντέχνου, ἐκ τοῦ δημοτικοῦ ἀπορρέοντος, διὰ συντόμου διαλέξεως ἵπεστηρίξε ὅτι μεταξὺ τοῦ λαϊκοῦ ἄσματος καὶ τοῦ τεχνικοῦ ὑπάρχει τὸ δημοτικοφανές, οἰοεὶ στα θινὸς μεταβατικὸς καὶ ὅτι αὐτὸς δημιουργὸς ὢν, ὡς ἀπεκάλεσεν ἑαυτὸν, ἐκμεταλλεύεται τοὺς δημώδεις ἤχους διὰ τῆς ἐλευθερᾶς ἐμπνεύσεως. Δὲν πρόκειται νὰ κρίνωμεν ἐδῶ τὰς ἐπικρινδύνας του ἰδέας διὰ τὴν ἐθνικὴν μουσικὴν, οὔτε τὸ Ψυχαρῖζον λεκτικόν του. Ἡ ἐκτίλξεις τῶν συνθέσεων του ἀπέδειξεν ὅτι ἔχει μουσικὴν ἱκανότητα συνθέτου ὁ κ. Καλομοίρης. Ἡ «Κατάρ» ἦν ἔψαλεν ἡ κ. Φωκά, τὸ «Νυχτιάτικο» καὶ αἱ δύο Μπαλλάντες ὡς ἐξετέλεσεν ὁ ἴδιος ἐπὶ κλειδοκυμβάλου, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ δευτέρα ἐκ τῶν Ἀνατολικῶν ἁσμάτων τοῦ Οὐγκὼ ἐμπνευσμένη ἔχει ἀρκετὴν τέχνην καὶ ποιήσιν ἤρεσαν πολὺ. Ἐξετελέσθησαν καὶ ἄλλαι γνωσταὶ συνθέσεις, ὡς τὸ «Πῆραν τὴν Πόλη» καὶ «Ἐγὼ μὲν» ἐκτελεσθέντα ὑπὸ χορωδίας, τὸ Κουϊντέττο μὲ τραγοῦδι εἰς ὁ περιλαμβάνονται ἡ «Λήθη» καὶ τὸ «Πανηγύρι».

— Ἡ δεσποινὶς Ἀμεδαία Μπουκλάκου, διπλωματοῦχος τοῦ Ὁδείου Πειραιῶς, ἔδωκε τὴν πρώτην συναυλίαν τῆς ἐν τῷ Δημοτ. Θεάτρῳ. Τὸ πρόγραμμα ἀπληρῖζετο ἀπὸ ἐκτενῆ καὶ δύσκολα μουσικὰ τεμάχια, ἐν τούτοις δὲν ἔδειξε οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην κόπωσιν. Ἡ φωνὴ τῆς καθαρῶς theatrale δραματικῆς ὑψιφώνου, ἀξιοσημείωτος διὰ τὴν ἔκτασιν καὶ τὸ ἀβίαστον, ἀρίστη ἰδίᾳ εἰς τοὺς χαμηλοὺς τόνους. Ἐξαιρετικῶς ἔψαλε καλὰ εἰς τὴν «Αἰδάν», τὸν «Βέρθερον» καὶ τὸν «Λόγκριν». Τῆς συναυλίας μετέσχε καὶ ἡ δεσποινὶς Μπηλίτσα Εὐσταθίου, ἡ ὁποία ἐτραγουδῆσε «Μανόν» καὶ «Φάουστ». Ἡ φωνὴ τῆς ἔχει εὐστροφίαν καὶ τέχνην, ὑστερεῖ ὅμως εἰς δύναμιν καὶ χρωματισμούς.

— Κατὰ τὴν πρώτην μαθητικὴν συναυλίαν τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν διεκρίθη ὁ κ. Σκόκος, μαθητῆς τοῦ κ. Βασενχόβεν, ἐκτελέσας μὲ πολλὴν τέχνην τὸ Orgel—Konzert τοῦ Μπάχ—Στραντὰλ καὶ ὁ νεαρὸς Βολονίνης ὅστις ἠρμήνευσεν ἀριστα τὸ α' μέρος τοῦ Κονσέρτου τοῦ Παγανίνι. Κουαρτέττο ἐκ τῆς τάξεως τοῦ κ. Μπουστέντου ἔπαιζεν ἐν ἱντερμέτζο τοῦ Μπράμς.

— Ἐν ἀριστοκρατικῇ συγκεντρώσει, ὑπὸ τῆς κ. Στράτου ἐδόθη εἰς τὸ Φουαγιέ τοῦ Β. Θεάτρου προεσπερὶς ὑπὲρ τῶν οικονομικῶν συσσιτίων. Ἡ κ. Στράτου ἐτραγουδῆσε πολὺ συμπαθητικὰ ποιητικὰ τραγοῦδια ἐν οἷς τὸ «Θλιβερὸ τραγοῦδι» τοῦ Ντυπάρ, τὴν «Berceuse» τοῦ Γρετανίνωφ συνοδείᾳ τοῦ κ. Λυκούδη, τὴν «Γαλάζια ὥρα» τοῦ Χόλμες, τὸ Καράβι τοῦ κ. Λαιράγκα, τὸ Νανούρισμα τοῦ κ. Σαμάρα. Ἡ κ. Σχλήμαν ἀπήγγελεν ὑπερόχως τὴν «Υφάντρια» τοῦ Μπαρμπρόλλε καὶ τὴν μεγαλόπνευστον καὶ δραματικὴν «Συγγνώμην» τοῦ Σωμέ, εἰς ἣν ἀνεδείχθη ἀληθινὴ καλλιτέχνης. Τὸ ἐξαιρετικὸν τῆς συναυλίας ἀπετέλεσεν ἡ διὰ δευτέραν φορὰν ἐμφάνισις ὡς

Προτομή τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.

ἡ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ στηθεῖσα, ἔργον Γ. Δημητριάδου

συνοδοῦ ἐν τῷ κλειδοκυμβάλῳ τῆς Α. Ὑψ. τοῦ πρίγκιπος Χριστοφόρου.

— Ὑπὲρ τοῦ οικονομικοῦ συσσιτίου τοῦ Ἀγ. Γεωργίου ἐδόθη εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον συναυλία. Ἡ Μικτὴ χορωδία τῆς Μουσικῆς Ἀκαδημίας ἔψαλε τὸ ἄσμα «Παλληκάρια ἐμπρός» τοῦ Γερμανοῦ Σάντις, ἡ ὀρχήστρα ἔπαιξε τὸν «Χορὸν τῶν ὁρῶν» τοῦ Ζοκόνδα, ἡ κ. Ρεβέκκα ἐτραγοῦδῆσε τὴν «Πορφυρᾶν πρωΐαν» τοῦ Χόλμες καὶ τὸ Ἡπειρωτικὸν τραγοῦδι τοῦ κ. Σαμάρα «τῆς Κοπέλλας τὸ νερό». Μετέσχεν ἐπίσης ὁ βαθύφωνος κ. Χλημίτσας, ὁ κ. Πετρούλιας καὶ ἡ δ. Ξένη Ἰωαννίδου ἥτις ἔπαιξε δύο Ἀραβικάς συνθέσεις.

— Εἰς τὴν ἐρασιτεχνικὴν συναυλίαν τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων ἡ δ. Νομικοῦ ἔψαλλε μὲ τέχνην συνθέσεις τοῦ Σαίν-Σάν, τοῦ Μασσενέ καὶ ἐν τραγοῦδι τοῦ κ. Καλομοίρη, ὁ κ. Ἀντωνόπουλος ἔπαιξε βάρβιτον, διακριθεὶς εἰς μίαν συναυλίαν τοῦ Fesch, καὶ ἡ δεσπ. Φοῦλα Πάλμα διὰ πρώτην φορὰν παρουσιαζομένη πρὸ τοῦ κοινῆ ἀπέδωκε μίαν romance τὸ Τσαϊκόφσκι μὲ πολὺ αἰσθημα, ἀλλ' ἀκόμη περισσότερον ἀνεδείχθη εἰς ἀκρίβειαν καὶ χρωματισμὸν εἰς τὸ Σκέρτσο τοῦ Σοπέν.

— Ὁ κ. Κ. Παπαδημητρίου, γραμματεὺς τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, ἐνεφανίσθη ἐν ἰδίᾳ διὰ πρώτην φορὰν συναυλίᾳ ὡς λυρικὸς τενορός. Καίτοι ἐσπούδασε καὶ διδάσκει ἤδη ἐν τῇ Ριζαρείῳ σχολῇ τὴν Βυζαντινὴν μουσικὴν μὴ τελειοποιήσας ἔκτοτε τὴν φωνήν του, ἐν τούτοις εἰς ἑν ἐκτενὲς πρόγραμμα ἔδειξε γλυκύτητα καὶ ἑκφρασιν, ἄξιον δὲ σημειώσεως εἶνε ὅτι ἐτραγουδῆσεν εἰς τέσσαρας γλώσσας! Ἠκούσθη εὐαρέστως εἰς τὴν «Ἀπαγωγὴν ἐκ τοῦ Σεραγίου» τὸ πολλάκις ἀκουσθὲν ἄσμα τοῦ Μότσαρτ, εἰς τὸ «Πρὸ τῆς μάχης» τοῦ Σοπέν κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Θεοδοροπούλου, ὅπερ ἔψαλλε μὲ πολλὴν ζωηρότητα, διὸ καὶ ἐπαυελήφθη, καὶ εἰς τὴν «Μανόν». Ἦρесе πολὺ καὶ τὸ «Ρόδον» τοῦ κ. Ξανθοπούλου, οὐτινος ἐξητήθη ἡ ἐπανάληψις. Ὁ πλαγιαυλιστὴς κ. Παπαγεωργίου,

συνοδεία ἐγχόρδων, ἔπαιξε τὴν σκηνὴν τῶν Ἡλυσίων ἐκ τοῦ «Ὁρφέως» τοῦ Γκλουκ καὶ ὁ κ. Φαραντᾶτος ἔπαιξε ἀριστοτεχνικὰ τὸ «Vecchio Minuetto» τοῦ Σγκιμπάτι, τὸ Après l'Été τοῦ Σμιθ, τὸ «Presentations à la cour» τοῦ Ρίττερ, καὶ ἐκτὸς προγράμματος ἐν τεμάχιον τοῦ Σαίλν-Σάν.

— Ἡ καθηγήτρια τοῦ ᾄσματος ἐν τῷ Ὁδείῳ δεσπ. Σμαράγδα Γεννάδη κατὰ τὴν συναυλίαν τῆς ἀπέδωκε μὲ πολλὴν ἔκφρασιν τὰς ἔκτενεις καὶ ποικίλας συνθέσεις προγράμματος μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν συναχθέντος ἵνα δείξῃ τὰς μεταπτώσεις τῆς φωνῆς τῆς εἰς διάφορου ὅρους μελωδίας. Εἰς τὴν «Λορελάη» τοῦ Λίστ, εἰς τὴν Πολωνέζαν τῆς «Μινιὸν» καὶ εἰς τὰ δύο ὁραιότατα Ἰταλικά τραγοῦδια τοῦ Βόλφ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Ποριώτου, ἡ δεσπ. Γεννάδη ὑπερέβαλεν ἐαυτήν. Ὁ κ. Ἀγαπητὸς ἔπαιξε πρὸς τοῦτοις ἐκτάκτως καλὰ τὸ Chant de la fileuse τοῦ Λίττολφ καὶ τὰς Ἑσπερινὰς Ἀρμονίας τοῦ Λίστ.

— Διὰ πρῶτην φορὰν ἐνεφανίσθη ἡ διπλωματοῦχος τοῦ Ὁδείου δεσποινὶς Ἑλένη Ἀγγελοπούλου ἐν ἰδίᾳ συναυλίᾳ δοθείσῃ ἐν τῷ Ὁδείῳ. Τὸ πρόγραμμά τῆς ἐκλεκτὸν καὶ δύσκολον. Ἀπὸ τὴν συνάταν τοῦ Μπράμς ἔπαιξε πολὺ καλὰ τὸ Scherzo, ἀλλὰ τὴν τέχνην τῆς ἔδειξεν εἰς τὴν Etude (fa min) τοῦ Σοπέν, ἀκόμη δὲ περισσότερον εἰς τὴν Ballade τοῦ Γκρήγκ, ἣν ἀπέδωκε μὲ μεγάλην αἰσθητικότητά καὶ δύναμιν. Τῆς συναυλίας μετέσχε ὁ καθηγητὴς κ. Σουλτς ἐκτελέσας ἕξ τεμάχια, ἐκ τῶν ὁποίων ἰδιαίτατα ἤρσαν ἡ «Precieuse» τοῦ Couperin—Kreisler καὶ τὸ «Νανούρισμα» τοῦ κ. Λαυράγκα. Τὸν κ. Σουλτς συνώδεσε εἰς τὸ πιάνο ἡ δεσποινὶς Μαρία Παπαγιαννοπούλου ἀρμονικώτατα καὶ μὲ πολλὴν λεπτότητα.

— Καὶ κατὰ τὴν νέαν συναυλίαν τοῦ ὁ κ. Τριανταφύλλου, ἐξετιμίσθη διὰ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν του. Διεκρίθη εἰς τὴν «Nocturne» τοῦ Φράγκ, ὑπελείφθη ὅμως εἰς τὸν «Δόεγκριν». Ἡ δις Ἡπίτου ἔπαιξε τὴν Σονάταν (ἀρ. 27) τοῦ Μπετόβεν, μίαν νυκτωδίαν τοῦ Σοπέν καὶ μίαν σπουδὴν τοῦ Λίστ. Τὸ παίξιμόν τῆς μᾶλλον ποιητικὸν ἢ τεχνικόν.

— Ἡ δεσποινὶς Ἑλένη Ἰγγλέση εἰς συναυλίαν δοθεῖσαν ὑπ' αὐτῆς ἐν τῷ Β. Θεάτρῳ ἐξετέλεσεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἐπιτυχῶς συνθέσεις τοῦ Μπετόβεν, Σοπέν, Ραχμανίνοφ, Σουλτς—Ἐλβερ καὶ τὴν «Πατινάδα» τοῦ κ. Καλομοίρη. Τὸ παίξιμό τῆς εἶνε τεχνικόν, ἀλλὰ ξηρόν. Τὰ ἔργα τοῦ Ραχμανίνοφ, ἐπαίχθησαν καλλίτερα τῶν ἄλλων.

— Ἡ δεσπ. Ἑλλη Γεράκη, ἡ ὁποία τελειώνει ἐφέτος τὰς σπουδὰς τῆς, ἐπρόλαβε νὰ δείξῃ ὡς τελειόφοιτος τὴν τέχνην τῆς. Τὸ Orgel-Konzert τοῦ Μπάχ-Στραντὰλ εἶχομεν ἤδη ἀκούσῃ καὶ ἀπὸ τὸν κ. Σκόκον, τὸν Σοπέν εἰς τὴν Etude, τὰ Preludes καὶ τὴν Ballade, ἀπέδωκε μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ ἀρκετὴν ἀντίληψιν, ἤρσε δὲ περισσότερον εἰς δύο συνθέσεις τοῦ Σοῦμαν καὶ ἄλλας δύο τοῦ Debussy. Ὁ κ. Λυκούδης ἐξετέλεσε μαζὶ τῆς μίαν Σονάταν τοῦ Μότσαρτ καὶ δύο μέρη Ἰσπανικῆς συμφωνίας τοῦ Λαλό.

— Ἡ καθηγήτρια κ. Λήδα Εὐλαμπίου προεκάλεσε καὶ πάλιν τὴν ἐκτίμησιν τῶν θαυμαστῶν τῆς, οἱ ὅποιοι δὲν εἶνε ὀλίγοι, εἰς τὴν συναυλίαν τῆς, μίαν ἐκ τῶν ἀρίστων τῆς ἐφετεινῆς περιόδου. Ἡ δεξιότητι μαθητρία τοῦ Γκοτόφσκη ἔπαιξε μὲ δύναμιν καὶ ἔκφρασιν. Καθένα μουσουργὸν παρουσίασε μὲ τὸ ὕψος του. Ἰδιαίτερος σημειοῦμεν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς No-

cturne καὶ τοῦ Βάλς τοῦ Σοπέν εἰς τὸ ὁποῖον ἐξετιμίσθη ἡ agilité καὶ τὸ ὁποῖον ἠγαγκάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ. Ἐντύπωσιν ἐνεποίησε καὶ ἡ «Φαντασία» τοῦ Σοῦμαν, διὰ πρῶτην φορὰν παιζομένη εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐν τέλει ἐξετέλεσεν ἔργα λυρικῆς ἐμπνεύσεως. Τοῦ Glinka ὁ «Κορυδαλὸς» ἐχρωματίσθη φρικτωτάτα, τοῦ Στράους ἡ ζωγραφικωτάτη σύνθεσις τὰ «Μονοπάτια» ἀπεδόθη λεπτότατα, ἡ δὲ δυσκολωτάτη περίφημος ταραντέλα τοῦ Λίστ «Βενετία—Νεάπολις» κατέβηκε τὸ ἀκροατήριον.

— Ἡ δ. Ἀντιγόνη Κοψίδα, ἡ μεταλλευτὸς βιολίστρια τοῦ Ὁδείου, παρὰ τὴν νευρικότητα ἣν δὲν κατώρθωσε νὰ ἀποφύγῃ, ἐξετέλεσε τὸ πλεῖστον τοῦ προγράμματος μὲ τὴν χαρακτηρίζουσαν τὸ παίξιμόν τῆς θερμότητα. Τὸ Andantino τοῦ Martino καὶ τὸ Chanson Louis III τοῦ Couperin—Kreisler ἀπέδωκε μὲ πολλὴν λεπτότητα καὶ χάριν, ὡς καὶ τὴν Romance τοῦ Sinding καὶ τὴν Μαζοῦρκαν τοῦ Βενιάφσκη. Ἡ δεσποινὶς Φωκὰ ἐτραγούδησε καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν. Εἰς τὴν Πολωνέζαν τῆς «Μινιὸν» ὑπέδωκεν εὐρὺ τὸ μέλλον τῆς.

— Κατὰ τὴν τρίτην συναυλίαν τῆς Ὁρχήστρας τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν ἐπαίχθη ἡ συμφωνία τοῦ «Oberon» τοῦ Βέμπερ, ὑπὸ δὲ τοῦ κ. Φαραντᾶτου καὶ τῆς ὀρχήστρας τὸ γνωστὸν Κονσέρτο εἰς μι μεμελὸν τοῦ Λίστ. Τὸ κυριώτερον ὅμως μέρος τοῦ προγράμματος ἦτο ἡ πρωτοφανὴς διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐκτέλεσις τοῦ τετραμελοῦς Προλόγου τοῦ «Μεφιστοφελούς» τοῦ Μπόιτο ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας καὶ χορωδίας μικτῆς ἐξ 130 προσώπων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τοῦ Ὁδείου, ἧτις ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐδίδασκετό. Ὁ κ. Μιχαλόπουλος ἐτραγούδησε τὸ μέρος τοῦ Μεφιστοφελούς ἐρασιτεχνικῶς. Τὸ τέλος κατὰ τὸ ὁποῖον ἐσημειώθη ὑπερέντασις ὀργάνων καὶ φωνῶν, τὸ ἄκουσμα ἦτο μεγαλοπρεπές, ἐμποιήσαν ζωηρὰν ἐντύπωσιν. Τὸν χορὸν εἶχε διδάξῃ ὁ καθηγητὴς κ. Ν. Παπαγεωργίου. Ἡ ὀρχήστρα εἶχεν ἐλλείψεις ἐνίοτε αισθητάς.

— Ἐν δευτέρᾳ συναυλίᾳ ἡ ὀρχήστρα τῆς Ἀθηναϊκῆς Μανδολινάτας ἡ ἑκατονταμελὴς ἐξετέλεσε μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας τοὺς «Ἰσπανικοὺς χοροὺς» τοῦ Μοσκόφσκη καὶ τὴν Εἰσαγωγὴν τῆς Ἰριγενείας ἐν Αὐλίδι. Ἡ δ. Λεβαντῆ, ἔδειξεν ὅλην τῆς τὴν τέχνην εἰς τὸ σόλο τοῦ μανδολίνου. Ὁ κ. Ἀγγελόπουλος καὶ ἡ δ. Πασχάλη ἐτραγούδησαν.

— Ἐν τῷ Δημοτικῷ Θεάτρῳ ἐδόθη συναυλία ὑπὸ τῆς καθηγητρίας τοῦ ᾄσματος ἐν τῷ Ὁδείῳ Λότνερ κ. Εὐδ. Καμπανάκη. Ἐψαλε ἐκλεκτὰ τεμάχια Ἰταλικῶν μελοδραμάτων, συνοδευόντος τοῦ κ. Λογκομπάρδι, παρουσίασε δὲ καὶ τρεῖς μαθητὰς τῆς οἱ ὅποιοι προωρίζονται διὰ τὸ μελόδραμα, τὸν ὀξύφωνον κ. Τσαμπούλαν, τὸν βαρύτονον κ. Βλησίδην καὶ τὸν βαθύφωνον κ. Βακόντιον.

— Διὰ διπλωματοῦχοι δεσποινίδες Ἀσπασία Ζαρεφοπούλου καὶ Ἀσπασία Ἀγγελινίδου, αἱ πρό τιτος ἐμφανισθεῖσαι εἰς χωριστὰς συναυλίας, συνέπραξαν ἀπὸ κοινοῦ εἰς νέαν συναυλίαν, καθ' ἣν ἐξετέλεσαν ἐκλεκτὰς συνθέσεις.

— Εἰς τὸ Ὁδεῖον Λότνερ ἐδόθη ἡ πρώτη συναυλία τῶν καθηγητῶν τοῦ Μετέσχον αἱ κ. κ. Λότνερ, Καμπανάκη καὶ οἱ κ. κ. Μπαίμερ, Σαίφερ καὶ Λέφνερ. Ἐπαίχθησαν ἐν Κουαρτέττο τοῦ Μπράμς, ἐν τοῦ Δβόρσκ, καὶ δύο ἄριες ἐκ τοῦ «Φιγαρώ» τοῦ Μότσαρτ. Τὴν συναυλίαν ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας τῆς ἡ Α.

Μ. ἡ βασίλισσα, μετὰ τῆς βασιλόπαιδος Ἑλένης.

— Μετὰ μακρὰν σιγὴν ἐπανελάβε τὰς συναυλίας του τοῦ Ἑλλ. Κουίντέττο, τὸ ὁποῖον ἀπαρτίζουν διδάσκαλοι καὶ καθηγηταὶ του Ὁδείου, οἱ κ. κ. Χωραφῆς, Καζάκης, Οἰκονομίδης, Γαϊδεργέρο καὶ Καλομοίρης. Ἡ ἐμφάνισίς του ἐχαιρετίσθη συμπαθῶς, καθότι σπάνιώτατα ἀκούεται ἐν Ἀθήναις μουσικὴ δοματίου. Ἐπαιξαν ἐν Κουίντέττο τοῦ Φράγκ, δυσκολώτατον, τοῦ ὁποῖου τὸ τρίτον μέρος ἐπαίχθη ἀρτίωτερον. Ὁ Φράγκ, ὁ Μπάχ τῆς Γαλλίας, ὁ γενόμενος μετὰ θάνατον γνωστός, ἔγραψε ἐν μόνον κουίντέττο τὸ ἐκτελεσθέν, μορφῆς πρωτοτύπου καὶ νεωτερίζουσας, ἐμπνευσθεὶς ἴσως ἐκ τῶν Παθῶν τοῦ Χριστοῦ. Τὸ δεύτερον Κουίντέττο, ἦτο τοῦ Δβόρακ, ἀποδοθέν περισσότερον ἐπιτυχῶς, θαυμάσιον εἰς μελωδία, Βοημικῆς. Ὁ μουσουργὸς εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ ἐνεπνεύσθη ἐκ τῆς δημοτικῆς Τσεχικῆς μουσικῆς, ἀποδώσας ὅλον τὸ βάθος τοῦ αἰσθήματος τοῦ Ἑθνους του. Εἰς τὸ α' μέρος ὑμνεῖται τὸ φυσικὸν κάλλος τῆς Βοημίας, εἰς τὸ β' παίζεται ἡ Dumka, τὸ αἰώνιον παράπονον τῆς Σλαβικῆς ψυχῆς, εἰς τὸ γ' ἀκούομεν τὴν Furiant, γοργὸν χορὸν μὲ ποικιλοτρόπους ρυθμοὺς καὶ μεταπτώσεις καὶ τὸ finale μᾶς δίδει μίαν μεταρσίωσιν λυρικῆς. Ὀλόκληρος ἡ σύνθεσις ἀπεδόθη μὲ λεπτότητα καὶ ἀρμονίαν, ἰδίως τὸ δεύτερον καὶ τέταρτον μέρος. Ἡ δεσπ. Ἄννα Καίσαρη ἐτραγούδησε τρία τραγούδια τοῦ Φράγκ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Ποριώτου, ὅστις ἀξιεπαίνως ἀνέλαβε νὰ ἐξελληνίσῃ πολλὰ ξένα ᾄσματα ὑποβοηθῶν οὕτω τοὺς ἐκτελεστάς ἵνα γίνωνται νοητότεροι ὑπὸ τῶν ἀκροατῶν. Ἡ δ. Καίσαρη μὲ τὴν ἔντονον καὶ δροσερὰν φωνήν της, ἔξωντάνευσε τὰ ᾄσματα, χαριτωμένα δ' ἐτραγούδησε τὸ ἐλαφρότερον ἐξ αὐτῶν «Ὁ γάμος καὶ τὰ ρόδα», τοῦ ὁποῖου καὶ ἐζητήθη ἡ ἐπανάληψις.

— Καὶ δευτέραν συναυλίαν ἔδωκεν ἡ δεσπ. Ἀλεξάνδρα Δημητράκοπούλου, μετὰ τῆς ἀδελφῆς της τὴν φρογὰν αὐτὴν Ἐκτὸς τῶν ᾠμάτων τῶν καὶ ἄλλοτε ὑπ' αὐτῆς τραγουδηθέντων, σημειοῦμεν τὴν Σλαβικὴν Μπαλλάνταν τοῦ Σοπὲν ὡς ἐκρασιτικῶς ἀποδοθεῖσαν καὶ μίαν μονωδίαν ἐκ τοῦ «Ὁρφέως» τοῦ Γκλόουκ. Ἡ δεσπ. Ευφροσύνη Δημητράκοπούλου, ὑψίφωνος λυρικῆς, ἐτραγούδησε πολὺ καλὰ παρ' ὅλην τὴν συγκίνησιν της, ἐν μέρει ἐκ τῶν «Ἀλιέων μαργαριτῶν» τοῦ Μπιζέ καὶ τὸν «Δήμιον». Ἐν δυωδία αἱ δύο ἀδελφαί, μὲ τὰς ἀντιθέτους, ἀλλ' ἐπιτυχῶς ἀρμονισμένας φωνάς των, ἔψαλαν τὸ ὡραιότατον ντουέττο τοῦ «Παύλου καὶ Βιργινίας» τοῦ Μασσέ. Δύο Ἑλληνικά ᾄσματα, ἰδίως τὸ Πῆγε ὁ Καλὸς μου, γνωστῆς δημοτικῆς ἐμνεύσεως, κατὰ διασκευὴν τοῦ κ. Σακελλαρίδου καὶ τὸ «Περιστέρι τῆς εἰρήνης» ἐχειροκροτήθησαν ζοηρῶς. Ὁ κ. Ἀγαπητός, ἐκτὸς τῆς συνοδείας τοῦ ᾠματος, ἔπαιξε τὸ α' μέρος τοῦ Κονσέρτου εἰς re mineur τοῦ Μπάχ, μίαν νυκτωδίαν τοῦ Σοπὲν καὶ «Ἐν τῷ δάσει» τοῦ Λίστ.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Ἐν συνεχείᾳ τῶν διαλέξεων περὶ τῶν θανόντων Ἑλλήνων διηγηματογράφων ἐν τῷ «Παρασφῶ» ὁμιλήσεν ὁ κ. Κ. Ράδος περὶ ἱστορικοῦ μυθιστορήματος καὶ σταλληλότατος πρὸς τοῦτο ὡς ἱστορικὸς καὶ ὡς διηγηματογράφος ὁ ἴδιος. Ἐμνήσθη τῶν ὀλίγων Ἑλλήνων οἵτινες ἡσχολήθησαν παρέρως εἰς αὐτὸ, ἀπεικο-

νίσας κατόπιν ζοηρῶς τὸν κυριώτερον ἐξ αὐτῶν, τὸν Στέφανον Ξένον. Ἠρεύνησε τὸν περιπετειωδὴ τοῦ παραδόξου ἐκείνου Ἑλληνοῦ βίον, ὅστις εἶνε σχεδὸν μυθιστορικὸς. Μὲ κάποιαν ἀτημέλητον βίαν, ἐπηρεασθεὶς ἴσως ἀπὸ τῶν βιογραφουμένων συγγραφεᾶ τοῦ κ. Ράδος παρουσίασε τὸν Ξένον ὡς ἄνθρωπον εἰς τὰς ποικίλας ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς του, ὀλιγώτερον δὲ λόγον ἐποιήσατο περὶ τῶν δύο ἐκτενῶν ἔργων του, τῆς «Ἡρώιδος» τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, καὶ τοῦ ἔχοντος μεγαλειτέραν ἀξίαν «Διαβόλου ἐν Τουρκίᾳ». Ἡ διάδοσις ἀμφοτέρων τῶν ἱστορικῶν αὐτῶν μυθιστορημάτων ἦτο μεγάλη, καταστήσασα τὸν Ξένον δημοφιλῆ, καίτοι δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ οὗτος μᾶλλον ὡς ἐπιφυλλιδιογράφος, μὴ ἀντέχων εἰς αὐστηρὰν κριτικὴν. Ὁ «Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ὅστις ἐξεδόθη τῷ 1857 ἀργότερον δὲ Ἀγγλιστὶ εἰς τρεῖς τόμους, προσεπόρησε κέρδος δρ. 100.000 εἰς τὸν συγγραφεᾶ—γεγονὸς ἀξίον ἰδιαίτερας ἀναγραφῆς διὰ τὴν πτωχὴν νεοελληνικὴν φιλολογίαν. Ὁ Ξένος ὑπῆρξε πολυγλωσσώτατος, ἀλλὰ δὲν ἐπεξεργάζετο τὰ ἔργα του. Συνέγραψε πληθὺν ἀρθρῶν, τὰ «Νόθα Τέκνα», τὸν «Πάτροκλον Σκοπελίδην», τὴν «Κιβδηλείαν», ἐξέδωκε δὲ τὸν ἀληθομνητον Βρετανικὸν ἀστέρα. Ὁ κ. Ράδος τὸν παρηκολούθησε μέχρι τῆς εἰς Ἀθήνας ἐπανόδου του κατὰ τὴν δύσιν τοῦ βίου του, ὅτε ὁ ἐκατομυριοῦχος εἶχε γίνῃ πένης, χωρὶς ὅμως νὰ παύσῃ νὰ εἶνε μεγαλοϊδεάτης.

Ὁ κ. Σ. Μενάρδος ἀπεικόνισε τὸν Ἐμμανουὴλ Ροῦδην μὲ πολλὴν ὀξύτητα. Ἦτο μᾶλλον σύντομος κριτικὴ ἀνάλυσις, ἀντιθέτως πρὸς ἄλλους ὁμιλητάς, οἱ ὁποῖοι ἀπλῶς ἐνεφανίσθησαν ὡς βιογράφοι.

Ὁ ὁμιλητὴς ἐλάχιστα ἡσχολήθη περὶ τοῦ βίου τοῦ συγγραφέως, περιορισθεὶς μόνον εἰς τὸν ἀμφοιβητούμενον χρόνον τῆς γεννήσεώς του. Κυρίως τὸν ἀησχόλησε τὸ διήγημα τοῦ Ροῦδου. Ἦρχισεν ἀπὸ τὴν ἐν ἡλικίᾳ 25 ἐτῶν συγγραφείσαν «Πάπισσαν Ἰωάνναν» πῶς τὴν ἐνεπνεύσθη καὶ πῶς τὴν εἰργάσθη. Τὴν ἔκρινεν ὡς ἐπηρεασμένην ἐκ τῶν ἔργων τοῦ εἵδους τοῦ Δὸν Ζουάν, ἐξῆρε τὴν Μεσαιωνικὴν ὑφὴν τοῦ ἔργου τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ εἵρωνος πνεύματός του, ἔφεξεν ὅμως ὡς μειονέκτημα τὴν παρωδίαν τῶν ἱερῶν ὕμνων ὀφειλομένην εἰς τὴν ἐξ ἰδιοσυγκρασίας τῶσιν τοῦ συγγραφέως εἰς τὸ σκόπτειν. Ἀνέφερε τὴν εἰς τὸν «Ἀσμοδαῖον» ἐγκατεστασμένην πολιτικὴν σάτυρον τοῦ Ροῦδου, καὶ ἀνέλυσε συντόμως τὰ καλλίτερα τῶν Συριανῶν διηγημάτων του, εἰς τὰ ὁποῖα ἀναφαίνεται ὁ συγγραφεὺς κᾶπως σκεπτικιστής, καὶ ἄτινα διακρίνει σαφήνεια, καλλιλογία καὶ τελεία ἐπεξεργασία. Εἰς αὐτὰ διαφαίνεται ἡ πρὸς τὰ ζῶα στοργή του, μία δὲ ψυχολογία Συριανῆς συζύγου εἶνε ἀρίστη. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κυρίως χαρακτηρίζει τὸν Ροῦδην εἶνε τὸ ὕψος. Εἶχε γράφων τὴν Γαλλικὴν γλαφυρότητα, τὴν Ἀγγλικὴν βραχυλογίαν, τὴν Ἰταλικὴν ἀρμονίαν.

Ὁ κ. Α. Καμπάνης ὑπῆρξεν ἀναλυτικώτατος εἰς τὴν μεθοδικὴν μελέτην του περὶ τῶν συγγραφέων τοῦ «Θάγου Βλέκα» Παύλου Καλλιγὰ καὶ τῶν «Κρητικῶν γάμων» Σπυρίδωνος Ζαμπελίου. Καίτοι ἀμφοτέροι διέπρεψαν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, ὁ πρῶτος ὡς νομοδιδάσκαλος, ὁ δεύτερος ὡς ἱστοριοδίρης, εἰς τὰ μοναδικὰ ἔργα των ἀνεδείχθησαν ἀριστοὶ ἡθογράφοι. Τὸν Καλλιγὰν ὠνόμασε πατέρα τοῦ Ἑλληνικοῦ μυθιστορήματος. Ὁ «Θάγος Βλέκας» εἶνε μία ρεαλιστικὴ εἰκὼν

τῆς ἀρτιπαγοῦς μετεπαναστατικῆς Ἑλλ. κοινωνίας, με τύπους περιεργωτάτους, οὓς ὁ πνευματώδης συγγραφεὺς ἀνεπαρέσθησε με βαθεῖαν παρατηρητικότητα. Καίτοι ἡ γλῶσσα τοῦ ἔργου εἶνε μᾶλλον ἀρχαιοπρεπής, παρεντίθενται δὲ καὶ ποικίλαι ἐγκυκλοπαιδικαὶ γνώσεις, δὲν παύει τὸ ἔργον νὰ ἔχῃ ἐνδιαφέρον διὰ τὸν Ἑλληνα ἀναγνώστην. Ὁ Ζαμπέλιος διαφέρει πολὺ τοῦ Καλλιγᾶ. Εἶνε οἰκειότερος πρὸς τὸ λογοτεχνικὸν εἶδος, εὐφάνταστος, ἀλλὰ μὴ ἀμελῶν καὶ τὴν ἱστορικὴν ἀκρίβειαν. Τοὺς «Κρητικὸς γάμους» ἐχαράκτηρισεν ὁ κ. Καμπάνης ὡς σχοινοτενὲς κᾶπως, παράδοξον ἔργον, με ὕφος πομπῶδες καὶ ρητορικόν, ἀλλὰ καὶ με πλοῦτον γλώσσης καὶ γοητεῖον ὕφους.

Διὰ τὸν Βιζυηνόν, ὡς διηγηματογράφον, ὠμίλησεν ὁ ποιητὴς κ. Βάρναλης, ἐπηρεασμένος πάντοτε ἀπὸ τὸν μαλλιαρισμόν. Ἡ ὁμιλία του ἦτο ποιητικὴ, με ὑπερβολικὰς λυρικὰς ἐξάρσεις, ἀλλ' ἀρκετὰ σύντομος. Ἀπεκάλεσε τὸν Βιζυηνόν πρῶτον ὀληθινόν Ἑλληνα τεχνίτην τοῦ λόγου. Εἰς τὰ διηγήματά του ὠμίλησεν ἡ ψυχὴ τοῦ τόπου του. Ἡ ἀντίθεσις τοῦ διηγήματός του πρὸς τὸ ποίημά του εἶνε μεγάλη. Τὸ πρῶτον ἔγραψεν εἰς καθαρεύουσιν ἀκριβολόγον, με ψυχολογικὴν ἀλήθειαν καὶ με σαφήνειαν. Οἱ ἀνθρωποὶ τῶν διηγημάτων του οὐδὲν ἔχουν τὸ παθολογικόν. Διηγέται ἀπλᾶ. Τὸ διήγημα τοῦ Βιζυηνοῦ ἔχει συγγένειαν πρὸς τὸ Ρωσσικόν οὐχὶ ὡς πρὸς τὸν ρεαλισμόν, ἀλλὰ διὰ τὴν ψυχὴν τὴν πλήρη θερησκευτικοῦ αἰσθηματος. Ἀρτίον εἰς τὸ σχέδιόν του, ἀριστοτεχνικὸν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν. Ἐκ τῶν πέντε διηγημάτων τοῦ Βιζυηνοῦ—διότι φέρεται καὶ ἕκτον, τὸ «Θλιβερό πανηγύρι», τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἐδημοσιεύθη—ἀνέλυσεν τὸ «Ἀμάρτημα τῆς Μητρός μου», τὸν «Μοσκώβ Σελήμ», τὸν «Παπποῦ» καὶ τὸ ἀριστιον πάντων «Τίς ὁ φονεὺς τοῦ ἀδελφοῦ μου», διακρινόμενον διὰ τὴν συνθετικὴν ἀριότητα, τὴν ἀρμονίαν τοῦ συνόλου καὶ τὴν ὁμαλὴν γλῶσσαν. Τὸ διήγημα αὐτὸ ἐχαράκτηρισεν ὡς τὸν ἀδάμαντα τοῦ Ἑλλ. πεζοῦ λόγου, ἀνώτερον καὶ αὐτῶν τῶν ἔργων τοῦ Παπαδιαμάντη.

Ὁ κ. Ζαχ. Παπαντωνίου μετὰ τὸν ὑπαλληλικὸν βίον ὅστις τὸν ἀφῆρασεν ἐκ τῶν γραμμάτων, ἐνεφανίσθη πλήρης ζωῆς, με ἕνα ὕμνον πρὸς τὸν Παπαδιαμάντην. Ὁ Σκιαθίος ἀσκητὴς εὗρε τὸν ζωγράφον του, ὅστις με μίαν ὁμιλίαν λεπτὴν καὶ ποιητικὴν, ἀνεπαρέσθησε τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν συγγραφέα. Ἡ τεχνιοτροπία τοῦ Παπαδιαμάντη ἦτο τὸ αὐθόρμητον ἀνάβρυσμα μιᾶς καλλιτεχνικῆς ἰδιοσυγκρασίας. Ἡ μυστικοπάθειά του ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς θλιμμένης ζωῆς του. Ἡ θερησκευτικὴ κατάνυξις τὸν ἐνέπνεε. Ἀλλὰ τὸ ἔργον του δὲν στερεῖται ἐλαφρᾶς δόσεως εἰρωνείας. Ὁ Παπαδιαμάντης εἶνε μισονεῖστής. Ὁ πτωχόκοσμος τοῦ νησιοῦ του, ὁ θαλασσοδαρμένος κόσμος ἀποτελοῦν τὸν ποικιλόμορφον κόσμον τῶν διηγημάτων του. Ἀνέγνωσε ὁ κ. Π. κατὰ τρόπον θαυμάσιον τὸ ὠραιότερον μέρος τοῦ «Ἐρωτος—Ἡρώς» ὃν ἐχαράκτηρησε ὡς σελίδα ἰδεαλισμοῦ εἰς μίαν ἀπολαυστικὴν ἡθογραφίαν. Ὡς ἀρτιώτερον ἔργον του ἀνέφερε τὴν «Φόνισταν».

Αἱ διαλέξεις ἐτελείωσαν με τὸν Πρόεδρον τοῦ «Παρνασοῦ» κ. Σακελλαρόπουλον σκιαγραφήσαντα τὸν Δ. Βικέλαν, μεθ' οὗ διὰ προσωπικῆς συνεδέετο φιλίας. Ἐκ τῆς αὐτοβιογραφίας του, ἡρανίσθη σημεῖα τινὰ τῆς ζωῆς του καὶ κατόπιν ἐχαράκτηρησε τὰ διηγήματά του ἐννέα ἐν ὧν διακρινόμενα διὰ τὴν συγκινη-

τικὴν ἀφήγησιν καὶ λιτότητα τῆς φράσεως. Εἶνε ἥρεμος γράφων, ὅπως καὶ ἐν τῇ ζωῇ. Ὁμίλησε συντόμως διὰ τὸν «Λουκᾶν Λάραν» με τὸν ἀφελὴ ρεαλισμόν του, ἐχαράκτηρισεν ὡς ἔχοντα μελοδραματικὸν ὕφος τὸν «Φίλιππον Μάρθαν» καὶ τὰ «Δυὸ ἀδελφία» καὶ ἔξεηρε ὡς τὸ κάλλιστον διήγημα του τὸν «Παπᾶ Νάρκισσον» ψυχογραφίαν νεαροῦ ἱερέως τὸ πρῶτον ἀντικρύζοντος νεκρῶν. Ὁ χαρακτήρ τοῦ παπᾶ ἦτο τόσο μειλίχιος, ὥστε κάποιος εἶπεν ὅτι ἂν ὁ Βικέλας ἦτο ἱερεὺς, θὰ ἦτο Παπᾶ—Νάρκισσος. Ἐτελείωσε τὴν ὁμιλίαν του ὁ κ. Σακελλαρόπουλος με τὸ τελευταῖον ὄνειρον τοῦ Βικέλα τῆς ἀνεγέρσεως Ἡρώου τοῦ 1821 εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Λυκαβηττοῦ.

—Εἰς τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων ἐγένοντο αἱ ἐπομηναι διαλέξεις :

Ὁ κ. Ἀγγ. Τανάγρας ὠμίλησε περὶ τῶν γυναικῶν τῆς Ὀδυσσεΐας. Διεξῆλθε τοὺς χαρακτήρας κατὰ σειρὰν τῆς Καλυψοῦς, τῆς Ναυσικᾶς, τῆς Εὐρυκλείας, τῆς Πηνελόπης, τῆς Ἑλένης καὶ τῆς Κίρκης. Ἀνέγνωσε τὰ σχετικὰς περικοπὰς ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ ἔπους κατὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ Πολυλά, δώσας οὕτω εἰκόνα τῶν διαφορῶν αὐτῶν τύπων, χωρὶς νὰ προβῇ εἰς αἰσθητικὴν ἀνάλυσιν αὐτῶν.

Ἡ κ. Μ. Μομφερράτου με πολλὴν κομψότητα ἀλλὰ καὶ ἄνευ ἀξιώσεων ἔδωσε εἰκόνα τῆς ἀρχαίας μουσικῆς. Ἀνεφερε πόσον αὐτὴ εἶχε προαχθῇ εἰς Αἴγυπτον, Αὐστρίαν καὶ Ἰουδαίαν. Διὰ τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν μουσικὴν ἡ ὁμιλήτρια ἐτόνισε τὴν θερησκευτικὴν αὐτῆς σημασίαν, ὡς καὶ τὴν ἐν τῷ Θεάτρῳ. Ἀπηρίθμησε τὰ ἀρχαῖα μουσικά ὄργανα, ἀνέφερε τοὺς διασημοτέρους αὐλητάς, τὸν Σασπάδα, τὸν Θεόδωρον καὶ τὴν Ἰσμινίαν ἐχώρισε δὲ τὰς περιόδους τῆς ἀρχαίας Ἑλλ. Μουσικῆς εἰς τέσσαρας περιόδους, ὃν ἡ τρίτη ἦτο ἡ περίοδος τῆς ἀκμῆς καὶ κατέληξε με τὴν εὐχὴν ὅπως οἱ νεώτεροι περισυλλέξουν τὰ δημώδη ᾄσματα, ἅτινα εἶνε ἀπήχησις τῶν ἀρχαίων χορικῶν.

Ὁ κ. Ἀρ. Κουρτίδης ἐπραγματεύθη μετὰ χάριτος τὸ λίαν ἐνδιαφέρον ζήτημα ἂν εἶνε αἱ γυναῖκες γενναῖαι πρὸ τοῦ κινδύνου. Ἀφοῦ ὁ ψυχολόγος ὁμίλησεν περὶ τοῦ φόβου τοῦ προερχομένου ἐκ τοῦ ἀμέσου κινδύνου ὡς καὶ τοῦ προαισθηματος διὰ κινδύνους μελλοντικούς, ἀπεδείξεν ὅτι αἱ γυναῖκες ἔχουν φόβους φυσιολογικούς ἢ καὶ παθολογικούς ἀλλ' εἰς τὸν κίνδυνον δεικνύουν πολλὰς γενναιότητας. Ὁμίλησε περὶ ψευδοφοβίας, περὶ μητρικοῦ φόβου. Ἐφερρεν ἐν τέλει ὡς παραδείγματα γυναικείας εὐψυχίας, τὴν Ἰφιγένειαν θυσιαζομένην, τὴν Λυγερὴν τοῦ δημοτικοῦ ᾄματος, τὴν πολεμοχαρὴ Διαμάντω, τὴν καρατομηθεῖσαν Ρολάν, τὴν μαρκασιάν Πομπουδούρ καὶ τὴν μητέρα τοῦ Γκαίτε, ἡτις προαισθανθεῖσα τὸν θάνατόν της ἐφρόντισε διὰ τὴν κηδεῖαν της.

Ὁ ἀρχιτέκτων ἀρχαιολόγος κ. Ὁρλάνδος ὠμίλησε περὶ τῶν γαμηλίων τελετῶν κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, μετὰ προβολῶν φωτεινῶν εἰκόνων.

—Ὁ κ. Κ. Ψάχος ὠμίλησεν εἰς τὸν «Παρνασσόν» περὶ τῶν δημῶδων ᾄσμάτων τῆς Γορτυνίας, χορὸς δ' ἐκ μαθητῶν του ἔψαλε τὰ καλλίτερα ἐξ αὐτῶν. Ἡ ἐργασία τοῦ κ. Ψάχου εἶνε γνωστὸν πόσον εἶνε εὐσυνείδητος, διὸ καὶ ἠκούσθη μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος.

—Κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα ὠμίλησαν: Ἐν τῷ Νομ. τμήματι τοῦ «Παρνασοῦ» ὁ κ. Παπαπάγος περὶ

δαισιναιμονίας και ἐγκλήμιτος, ἐν τῇ Ἐταιρείᾳ τῶν Κοιν. Πολ. Ἐπιστημῶν ὁ κ. Ι. Γεωργιάδης περὶ δικαστικῆς ψυχολογίας και ψυχολογίας τῆς μαρτυρίας, ὁ κ. Φ. Κουκουλῆς περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἡ γένεσις τῆς ἑλληνικῆς διαφωτίζει τὴν ἱστορίαν και ψυχολογίαν τοῦ Ἑλλ. λαοῦ, ὁ κ. Φραγκιάς ἐν τῷ «Παρθενόφω» περὶ τῆς Νεοελληνικῆς Βαβέλ, ἥτοι τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῆς Ἑλλ. γλώσσης ἐν τῷ τύπῳ και τῇ λαογραφίᾳ, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Ἐμποροῦπαλλήλων ὁ κ. Παπαθεοφίλου περὶ τοῦ ποιητοῦ Μαβίλλη, ἐν τῷ Πειραϊκῷ Ὠδείῳ ὁ κ. Θ. Βελιαντίνης περὶ θεάτρου και ἡθοιοῦν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πρώτης Δυναστείας, ἐν τῷ Foyer τοῦ Β. Θεάτρου ὁ δημοσιογράφος κ. Ἀργυρόπουλος περὶ πολέμου και ποιήσεως, εἰς τὸν «Παρθενόφω» ὁ κ. Τ. Ἀμπελᾶς ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ΚΕ' Μαρτίου. ὁ κ. Χρ. Ἡλιόπουλος ὁμίλησε περὶ τῆς φιλοσοφίας τοῦ μαρτυρίου τοῦ Χριστοῦ.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Τὸ Συμβούλιον τῆς «Ἐνώσεως τῶν Συντακτῶν» ἀπετελέσθη διὰ τὸ 1917 ἐκ τῶν κ.κ. Δαρελιῆς ὡς Προέδρου, Βεκιαρέλης ὡς γεν. γραμματέως και τῶν κ. κ. Σακελλαροπούλου, Τριγωνίδου, Λαχανακάρη, Λεπτάστα, Δούζα και Καραπαύλου.

— Ἀπέθανεν ἐν Ζακύνθῳ ὁ Φρειδερίκος Καρρέρ, ἀδελφὸς τῶν μοναχικῶν Παύλου Καρρέρ. Ἡσχολήθη ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας εἰς τὴν φιλολογίαν, δημοσιεύων εἰς τὰ Ζακύνθια περιοδικὰ διηγήματα, ποιήματα, κοινωνικὰς μελέτας και μεταφράσεις. Ἐκ τῶν καλλιτέρων του ἐργασιῶν εἶνε ἡ μετάφρασις τῶν «Τάφων» τοῦ Φωσκόλου και ἡ περὶ «Ἰουδαϊσμοῦ και Χριστιανισμοῦ» μελέτη του.

— Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ Νικόλαος Χατζίσκος. Εἰς τὴν νεότητά του ἀπετέλει μέλος τῆς πλειάδος τῶν ποιητῶν τοῦ ρωμαντισμοῦ, δημοσιεύσας ἀρκετὰ ποιήματα και κοινωνικὰς μελέτας, μετέφρασε δὲ τὸ μυθιστόρημα «ὑπὸ τὰς φυλῶνας» τοῦ Ἀλφόνσου Κάρο. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀφοσιώθη εἰς τὴν πολιτικὴν, ἐκλεγείς πλειστάκις βουλευτῆς, διετέλεσε δὲ και Πρόεδρος τῆς Βουλῆς.

— Ἐν ἐορτῇ δοθείσῃ εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον ὑπὲρ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Βασιλέως, ἐψάλη ἡ «Βασιλικὴ φήμη» τοῦ κ. Πολυκροίτου, ὁ κ. Χ. Ἡλιόπουλος ὁμίλησεν εὐφραδὸς περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐορτῆς ὁ κ. Α. Μαυρονάκης ἀπήγγειλε ποιήσεις του πτριωτικὰς και χορωδία πολυπληθὴς ἐκ μαθητῶν ἔψαλε Βασιλικὰ ᾄσματα τῶν κ. κ. Σακελλαρίδου και Λάβδα.

— Κατετέθησαν ὑπὸ τῶν θυγατέρων τοῦ αἰοιδίμου Γ. Μιστριώτου εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Πανεπιστημίου δραχμαὶ δέκα ἑννέα χιλιάδες πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς προφορικῆς ἐκφρασεύσεως ἐπιθυμίας τοῦ πατρὸς των, ἵνα ἐκ τῶν τόκων τελεῖται ἀνά πᾶσαν διετίαν ποιητικὸς διαγωνισμός. Ἡ ὑπόθεσις τῶν ἔργων θὰ λαμβάνεται ἐκ τῆς τρισχιλιετοῦς ἐθνικῆς ἱστορίας μας και ἡ γλῶσσα ἀπαραβάτως θὰ εἶναι ἡ καθαρεύουσα.

— Καλλιτεχνικώτατα ἐωρτάσθη ἐν τῷ «Πειραϊκῷ Συνδέσμῳ» ἡ Ἐθνικὴ ἐορτή. Ὁ κ. Ἀναστασιδὴς ἀπήγγειλε τὴν ΚΕ' Μαρτίου τὸν Κοκκου, χορωδία μαθητῶν ἐτραγουδῆσε τὸν Ἑρῆνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως και τὸν Μαρμαρωμένον Βασιλῆα τοῦ κ. Καλομοίρη, και ὁ κ. Ἰακ. Δραγάτης ἀπήγγειλε τὸν πανηγυρικόν, ἀποκαλύψας ἐν τέλει εἰκόνα τοῦ Βασιλέως ἐν φρενίτιδι ἐνθουσιασμοῦ τοῦ ἀκροατηρίου.

— Διὰ Νομοθετικοῦ Διατάγματος ἐνεκρίθη ἡ σύστασις ἐπιτροπῆς, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως πρὸς πανηγυρισμὸν τῷ 1921 τῆς ἐκατογταετηρίδος τῆς Ἑλλ. ἐπανάστασεως. Ἐπετράπη πρὸς τοῦτο ἡ συλλογὴ πανελληνίων ἐργῶν και ἡ χορηγία τοῦ Κράτους, ὅπως ἰδρυθῶσι Πανελλήνιον Ἡρώων ἐν ἐπιφανεῖ μέρει τῶν Ἀθηνῶν, ἀναμνηστικὸν μνημεῖον ἐν τῇ μονῇ τῆς Ἀγ. Λαύρας, τοπικὰ μνημεῖα εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, ἀνδριάντες και προτομαί. Πρὸς τούτοις θὰ ἐπιτευχθῶσι ἡ ἐκδοσις μεγάλου Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ τῆς Ἑλλ. Γλώσσης, στατιστικαί, ἱστορικαί, λαογραφικαί και ποικίλαι ἄλλαι δημοσιεύσεις σαφηνίζουσαι τὰ κατὰ τὴν μεγάλην ἐπανάστασιν και τὰ ἐντὸς τῆς ἐκατονταετίας τελεσθέντα, ἡ διὰ διωγμῶν δημιουργία λογοτεχνικῶν και καλλιτεχνικῶν ἔργων κλειζόντων τὸν ἥρωισμόν και τὰ μαρτύρια δι' ὧν συνετελέσθη ἡ παλιγγενεσία τῆς Ἑλλάδος. Θὰ διοργανωθῶν πρὸς τούτοις ἐορταί, ἀγῶνες, συνέδρια καθ' ὅλον τὸ 1921. Πρὸς ἐπίτευξιν τούτων, πλὴν τῶν ἐργῶν θὰ δοθῶν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν 2,000,000 δρ. ἐκ τοῦ Δημοσίου ταμείου κατὰ δόσεις, τὸ ἥμισυ τῶν εἰσπράξεων τοῦ λαχείου τοῦ Ἑθν. στόλου μὴ ὑπερβαῖνον τὰς 250,000 κατὰ τὰ ἔτη 1918—1921, πρὸς τούτοις 1,200,000 δρ. ἐκ τοῦ ταμείου τῆς Ἐθνικῆς ἀμύνης κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀνωτέρω ἐτῶν. Ἦτοι θὰ χορηγηθῶν ἐν ὅλῳ μέχρι τοῦ 1921 ὑπὸ τοῦ Δημοσίου 4,000,000 δρ. εἰς ἄλλα δὲ τέσσαρα ἑκατομμύρια δέον νὰ ὑπολογισθῇ τὸ ἐξ ἐργῶν ποσόν.

ΞΕΝΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἀπέθανεν εἰς Παρίσιον ὁ διάσημος καθηγητῆς τῆς φυσιολογικῆς ψυχολογίας Θ. Ριμπώ. Ὡς διευθυντῆς τῆς Φιλοσοφικῆς Ἐπιθεωρήσεως ἡσχολήθη εἰς τὴν περισυλλογὴν σπουδαιοτάτου ἐπιστημονικοῦ ὕλικου. Ἀπὸ τὸ 1899 ἦτο μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν. Τοῦ Ριμπώ ἐδημοσίευσεν ἡ «Πινακοθήκη» ἐν τῷ εἰκοστῷ τεύχει βιογραφίαν μετὰ τῆς εἰκόνης του.

— Ἀπεβίωσεν ὁ Οὐγγρος Ρίχτερ, ἐκ τῶν διασημοτέρων διευθυντῶν τῆς ἐκτελέσεως τῶν Βαγνερείων ἔργων εἰς τὸ Μπάυροϋτ.

— Ἀπέθανεν εἰς Γρενόβλην τῆς Γαλλίας ὁ Αἰμίλιος Μπροννάρ, ἀπὸ 25ετίας ἐγκατεστημένος ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ δεκαπέντε δ' ἔτη ἐκδίδων ἐν Ἀθήναις τὴν Γαλλικὴν ἐφημερίδα «Progrès». Ἦτο ἐκ τῶν εἰλικρινεστέρων φιλελλήνων και δημοσιογράφος δοκιμώτατος.

— Ἐκ τῆς μακρᾶς ἐξορίας του ἐν Ἀμερικῇ και Ἰταλίᾳ, ἐπανήλθεν εἰς τὴν ἐπαναστατημένην ἡδὴ Ρωσίαν ὁ διάσημος συγγραφεὺς Μάξιμος Γκόρκυ διορισθεὶς ἅμα Ὑπουργὸς τῶν Καλῶν Τεχνῶν, εἰς ἀμοιβὴν τῶν μακροχρονίων ὑπὲρ τοῦ ἐργατικοῦ σοσιαλισμοῦ ἀγώνων του.

— Ὁ διάσημος Γάλλος συγγραφεὺς και μυθιστοριογράφος Ὁκτάβιος Μιρμπώ ἀπέθανεν. Ὁ Μιρμπώ ἐγεννήθη εἰς Τρεβιῆ τῷ 1848 και ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον ὡς θεατρικὸς κριτικὸς τῆς ἐφημερίδος «Τάξις». Διέπρεψε και ὡς συγγραφεὺς και ὡς μυθιστοριογράφος. Μεταξὺ τῶν ἔργων του, ὧν σχεδὸν γνωστῶν ἐν Ἑλλάδι, συγκαταλέγονται και τὰ ἀκόλουθα: «Γολγοθᾶς», «Κῆπος τῶν μαρτυρίων», «Σεβαστιανὸς Ρόχη», «Ἡμερολόγιον Θλαμηπόλου κλπ. Ἡ κωμωδία του «Αἱ ὑποθέσεις» εἶνε ὑποθέσεις ἐπανεληφθῆναι και τελευταίως εἰς σειράν παραστάσεων εἰς τὸ θέατρον τῆς «Γαλλικῆς Κωμωδίας».